Тим, хто дарує людям Вічну
Мудрість книг — присвячую.

У тиші Храму, де живуть слова
І мови, й пісні рідної до болю,
Ти, опромінена і трепетно жива,
Чаклуєш всіх Великою Любов'ю.

Хвилюєш душу, як лиш зазвучить
Рядок, що сяє в променях світання,
Або коли осінньо-ніжна мить
Враз спалахне кольорами востаннє.

А серце — тук!.. Щемливе серце: тук!
І ще раз: тук!.. І не дає спокою...
У тиші Храму Книг той перегук —
Це світ краси, народжений тобою.

І я черпаю із його криниць,
Немов з молитви на саму Покрову,
Тепло і ласку маминих зіниць
І вільну Правду в українському слові.

То як мені, вже сивому в літах,
Перед тобою не склонить коліно!..
О Мудросте, захована в книжках,
Ти невмируща й у віках нетлінна.